

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobce: **Y. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2013, č. j. OAM-59/ZA-ZA06-ZA04-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se n e p ř i z n á v á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky ze dne 8. 3. 2013, č. j. OAM-59/ZA-ZA06-ZA04-2013 byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Ve včas podané žalobě napadl žalobce citované rozhodnutí žalované s odůvodněním, že nemá podklad ve spolehlivě zjištěném stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost jeho rozhodování a napadené rozhodnutí proto nepovažuje za přesvědčivé. Žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, odůvodnění napadeného rozhodnutí jej

nepřesvědčilo o jeho správnosti a správnosti postupu správního orgánu, žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Ve vztahu k právnímu stavu se žalovaný dopustil nesprávné právní kvalifikace zahrnující pochybení při aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlíдел faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Žalobce byl toho názoru, že splňuje podmínky pro udělení azylu stanovené citovaným právním ustanovením zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Dále namítl, že správní orgán je povinen rozhodnout o tom, jestli není v jeho případě na místě použití imperativního pravidla non-refoulement. Uvedl, že ochrana osob poskytovaná vnitrostátními orgány je na Ukrajině nedostatečná. Má velké obavy z návratu, neboť má důvody se domnívat, že mu v zemi původu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy a pronásledování. Obavy pramení z jednání jeho bratra a švagra, před jejichž výhrůžkami ze země uprchl. Opakovaně mu bylo vyhrožováno, je přesvědčen o tom, že mu proto v zemi původu hrozí újma na zdraví a životě. Žalovaný se měl zabývat otázkou, zda mu v případě návratu na Ukrajinu z těchto důvodů nehrozí jednání popsané jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, nebo skutečné nebezpečí ve smyslu § 14a citovaného zákona.

Žalovaný má po provedeném řízení jednoznačně za prokázané, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ve vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Je zcela zřejmé, že jeho spor s bratrem, případně švagrem nelze považovat za skutečnost, která by souvisela s některým z azylově relevantních důvodů a byla tak schopna vyvolat v něm opodstatněné obavy z pronásledování. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že institut mezinárodní ochrany využívá pouze jako nástroj k možné legalizaci svého dalšího pobytu v ČR. Za nelegální pobyt v ČR byl ostatně již v minulosti několikrát sankcionován. Za nedůvodnou považuje žalovaný i námitku porušení zásady non-refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. V daném případě však bylo zjištěno, že jmenovaný takovou osobou v žádném případě není. Opodstatněnou neshledává žalovaný ani námitku stran možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu je zcela výjimečným institutem a jako takový je udělován pouze v těch nejzávažnějších případech. Tím však dle názoru žalovaného celková situace žalobce není s ohledem i na výše uvedené skutečnosti má žalovaný za to, že žádost jmenovaného posoudil zcela správně, když ji v tomto ohledu shledal zjevně nedůvodnou. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Žalobce trval, aby ve věci bylo nařízeno jednání, Krajský soud v Brně jej nařídil na den 19. 7. 2013. Žalobce byl řádně a včas předvolán, jak vyplývá z doručenky vykázané dne 22. 5. 2013 (protože nebyl zastížen, byla zásilka vložena do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky).

Zástupkyně žalovaného odkázala na písemné vyjádření ze dne 18. 4. 2013 s tím, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci, bylo náležitě odůvodněno. Navrhla zamítnutí žaloby.

Soud měl k dispozici správní spis, z něhož zjistil, že žalobce podal žádost o udělení azylu dne 19. 2. 2013, protokol o pohovoru k žádosti byl s ním sepsán dne 26. 2. 2013. Jmenovaný je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti. Je rozvedený, na Ukrajině žije jeho dcera a dva sourozenci, v ČR má družku N. Ch., která zde má trvalý pobyt.

V ČR pobýval již v roce 2005, poté se vrátil zpět na Ukrajinu, jeho bývalý švagr ho však nechtěl pustit do domu, neměl kde bydlet. V rámci pohovoru dále uvedl, že problémy měl i s bratrem, který jej rovněž nechtěl pustit do bytu, musel různě přebývat u kamarádů. Proto si vyřídil cestovní doklad a poprvé v roce 2005 odjel do ČR. Zde byl tři měsíce po dobu platnosti víza. Po návratu se situace opakovala, bratr ho opět nepustil do bytu. K podstatě sporu se svým bratrem sdělil, že po smrti rodičů bratr zdědil jejich byt, ve kterém dříve žil i žadatel. Když se jmenovaný rozvedl a chtěl se do domu vrátit, bratr s tím nesouhlasil, nechtěl ho tam přihlásit k pobytu. Žije v bytě se svou rodinou. Spor s bratrem byl jediným důvodem jeho odjezdu z Ukrajiny. O přestěhování se na jiné místo na Ukrajině v té době nepřemýšlel. Má sice ještě sestru, s tou ale po konfliktu s jejím manželem není v kontaktu. Do ČR v roce 2006 žadatel přicestoval na základě víza s platností na tři měsíce. Poté již další vízum, oprávnění k pobytu, neměl. Ani se nepokoušel si ho zajistit. Zůstal zde nelegálně, kvůli bratrovi se bál na Ukrajinu vrátit. Asi po roce se seznámil se svou nynější přítelkyní, začali společně bydlet. Přítelkyně je občankou Ukrajiny, má však v ČR povolen trvalý pobyt. V roce 2008 byl žalobce 2x kontrolován policií, nejdříve dostal vyhoštění na dva roky, po druhé zadržení na tři roky. V lednu roku 2013 byl opět zadržen policií, obdržel výjezdní vízum. Rozhodl se proto požádat o udělení mezinárodní ochrany. Na Ukrajinu nemá kam se vrátit, bojí se svého bratra.

Případ žalobce byl posouzen na základě ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. K otázce zjevně nedůvodných žádostí pro neuvedení skutečností relevantních z pohledu azylového zákona se Nejvyšší správní soud vyjádřil již opakovaně ve své rozsáhlé a konstantní judikatuře, např. v rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003-48, ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007-59, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 2 Azs 20/2010-85, www.nssoud.cz uvedl, že „... aplikace § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu přichází v úvahu především v situaci, kdy žadatelem uvedené skutečnosti zcela zjevně nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Ministerstvo vnitra je však i v takovém případě povinno své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodnit. Žalobce namítl, že správní orgán rozhodoval na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu. Vzhledem k tomu, že žadatel nese břemeno tvrzení, je to tedy jmenovaný, kdo svými tvrzeními určuje a vymezuje směr dalšího postupu a dokazování správního orgánu, rozhodující o oprávněnosti žádosti“. Z obsahu předloženého správního spisu je zřejmé, že této povinnosti žalovaný jak ve vztahu k azylu, tak i k doplňkové ochraně dostál. Správní orgán se zabýval jak samotnými tvrzeními potíží žalobce, tak i situací v zemi jeho původu. Žalobce tvrdil, že zemi původu opustil z důvodu obav ze svého bratra, který mu znemožňoval bydlet v domě, v němž byt bratr zdědil po jejich rodičích. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 2. 2013 uvedl na otázku „kdy a z jakého důvodu opustil svou vlast“, že bývalá žena podala žádost o rozvod. Byl v ČR již v roce 2005, ale vrátil se na Ukrajinu, její bratr jej nechtěl pustit domů. Neměl kde být. Jiný důvod k odjezdu neměl. Naproti tomu v protokolu o pohovoru sepsaný dne 26. 2. 2013 na otázku „popište svůj život v zemi původu“, odpověděl, že jeho manželka podala návrh na rozvod v roce 2004. Vrátil se do města Skole, ale jeho bratr jej nepustil domů. Přebýval různě u kamarádů. Vyřídil si cestovní doklad a v roce 2005 poprvé odjel do Česka. Po ukončení platnosti víza (tři měsíce) se vrátil zpět na Ukrajinu, chtěl se vrátit domů, bratr jej ale zase nepustil. Porovnáním obou výpovědí je tedy zřejmo, že výpověď žalobce je rozporuplná, nejednotná, neboť potíže s bydlením spojuje jednou s osobou jeho bratra, podruhé s osobou jeho bývalého švagra, přičemž na otázku „co mu brání v návratu na

Ukrajinu, čeho se obává“ odpověděl, že se bojí bratra, jen bratra. Žalobce osobně neměl potíže s ukrajinskými státními orgány.

Při posouzení otázky udělení azylu z hlediska § 12 zákona o azylu je podstatné, zda byl pronásledován z některých azylově relevantních důvodů. Tuto skutečnost však žalobce netvrdil. Měl-li tedy potíže s bratrem či švagrem, tj. soukromou osobou, pak soud odkazuje na rozsáhlou judikaturu NSS, např. rozhodnutí ze dne 4. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, www.nssoud.cz. Skutečnost, že žalobce má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, pokud tyto problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině, či pro zastávané politické názory. V nyní projednávané právní věci vycházel soud mimo jiné ze správního spisu, sice protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 2. 2013 i obsahu žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 2. 2013. Skutečnosti uvedené žalobce, tedy jeho obava z bratra či možných existenčních obtíží po návratu do vlasti, nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Z jeho výpovědi vyplynulo, že ve vlasti nikdy neměl žádné problémy se státními orgány, nikdy se veřejně neangažoval. Lze se tedy domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je motivovaná především snahou k možné legalizaci svého dalšího pobytu v ČR. Nelze přehlédnout, že z důvodu svého zdejšího nelegálního pobytu již několikrát byl sankcionován, jak zjistil žalovaný na základě soudního rozhodnutí byl v roce 2008 z území ČR vyhoštěn na dobu pěti let. Rozhodnutí však nerespektoval. V této souvislosti nutno poukázat na judikaturu NSS v Brně, a to rozsudek ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, www.nssoud.cz, dle kterého *„azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona, nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování“*. Je tedy patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy žalobce žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na složitost mechanismu, které tento upravuje. Dále bylo zjištěno, že žalobce se svými problémy se neobrátil na policii ani neshledal potřebu ochrany u jiného kompetentního orgánu země původu. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, www.nssoud.cz *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany“*. V daném případě se žalobě pouze hypoteticky obával návratu na Ukrajinu, uváděné důvody nejsou právně relevantní pro udělení azylu.

Rovněž v průběhu řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Jmenovaný neměl ve vlasti problémy se státními orgány, a tudíž není předpoklad, že by se po návratu stal středem jejich pozornosti. Obával se pouze možných existenčních těžkostí, neměl kde bydlet. Dle informace MZV ČR, č. j. 113285/2012 – LPTP ze dne 19. 9. 2012 nehrozí mu v zemi jeho státní příslušnosti ani nebezpečí vážné újmy z důvodu jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z veřejně dostupných informačních zdrojů jako i z Infobanky ČTK je správnímu orgánu známo, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dále žalobce uvedl, že by chtěl v ČR pobývat se svou přítelkyní, občankou Ukrajiny, zdržující se v ČR na základě trvalého pobytu. Tato skutečnost však neodůvodňuje použití článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jíž je ČR vázána. Citovaný článek se vztahuje kromě jiných aspektů soukromého života pouze na skutečné rodinné vazby, tedy manželství, které je

jak zákonné, tak nefiktivní, což vyplývá z judikatury Evropského soudu. Jak vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva muselo by se jednak o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji pak dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny, a naopak již nemožnost zpětné integrace v zemi původu cizince, bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťované osoby. Žalobce i jeho přítelkyně jsou občany Ukrajiny, svůj soukromý život tak mohou realizovat v zemi své státní příslušnosti. Oprávněně proto žalovaný dospěl k závěru, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu je zjevně nedůvodná. Vzhledem k tomu, že z výpovědi žalovaného v rámci správního řízení nevyplynulo, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z jeho rodinných příslušníků, nebyly shledány ani důvody k postupu dle § 14b odst. 1 zákona o azylu.

Soud dále pokládá za nutné uvést v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz, že „... poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1990 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“. Žalobce se domníval, že v jeho případě je ke zvážení, zda nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Tuto námitku je třeba odmítnout s poukazem na setrvalou správní judikaturu NSS, např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1990 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů“. Dále např. z rozsudku NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, www.nssoud.cz vyplývá, že „míra správního uvážení správního orgánu je tedy za situace, kdy se ust. dle § 14 zákona o azylu omezuje při určení důvodů, pro něž je možné humanitární azyl udělit, na konstatování, že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele; poměrně široká. Přitom prostor soudního přezkumu správních rozhodnutí u přiznání či nepřiznání humanitárního azylu je v souladu s citovaným judikátem naopak omezen, což však jistě ani ve vzájemné kombinaci neznamena, že by při přiznávání humanitárního azylu mohlo být určováno pouhou libovůlí správního orgánu. Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na nichž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup – zde poskytnutí azylu – vhodný či dokonce nutný, typický demonstrativními výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdosti; v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezahrnutelné pod předchozí dvě ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze zařadit např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblasti postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Aplikuje-li soud výše řečené na konkrétní situace žalobce, dospívá k závěru, že neudělení humanitárního azylu ze strany žalovaného bylo opodstatněné. Ust. § 3

odst. 4 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost vycházet při rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Totéž vyplývá i z § 46 správního řádu, podle něhož musí být rozhodnutí ve správním řízení vydáno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti. Podle § 30 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tímto účelem si opatřit podklady pro rozhodnutí. Podle názoru soudu žalovaný zjistil v řízení spolehlivě stav věci, když vycházel ze subjektivních informací sdělených žalobcem a z objektivních zpráv o situaci v zemi jeho původu. Tyto prameny poté žalovaný hodnotil samostatně i v jejich vzájemné souvislosti a na základě takto provedeného hodnocení dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Nutno poznamenat, že udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Rovněž soud opakovaně zdůrazňuje, že mu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, toto je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Soud v této souvislosti dále poukazuje i na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, dle kterého „v otázkách přezkumu správního rozhodování, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejich rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány na potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejudikatura III ÚS 101/95)“.

Ze správního spisu je zcela zřejmé, že správní orgán provedl v řízení úplné dokazování, je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly správním orgánem řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování vycházel, a na základě kterého dospěl k závěru, že nebyly shledány důvody aplikace jiného ustanovení než ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. S uvedeným právním názorem souhlasí i Krajský soud v Brně.

Rovněž nebylo důvodné i uplatnění zásady non-refoulement vůči osobě žalobce. Z článku 10 Ústavy České republiky vyplývá aplikační přednost zde vymezených mezinárodních smluv před běžnými zákony. Je nesporné, že mezinárodní smlouvy mající aplikační přednost patří i Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, publikovaná pod číslem 208/1993 Sb. Podle článku 33 odst. 1 této Úmluvy „žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení“. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na osobu žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu uvedené Úmluvy. Žalobce však v průběhu správního řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možno učinit závěr, že by mohl být uprchlíkem této definice. Soud v tomto směru poukazuje i na rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004-56, publikovaný pod číslem 721/2005 Sb. Nejvyšší správní soud, podle kterého „v případě rozporu mezi ustanoveními článku 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, má aplikační přednost článek 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven

pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu článek 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá“.

Shrnutím shora uvedených důvodů dospěl Krajský soud v Brně k závěru, že ze strany žalovaného nedošlo k právnímu pochybení v posouzení předmětné věci, a proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 74 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci soud nepřiznal náklady řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný, žalovaný náklady řízení neúčtoval a ani mu kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. července 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová